

сред своето безрадостно съществуване, той вдига ръка да я благослови.

Нека никога тъга, или съмнение
Не пръснат твоите мечти
И на живота бурното вълнение
Сърдце ти чисто не смути! —

(П. Ц. В., 22 г.)

От висотата на веспрощението и благословията, Ракитин ие смогва да победи своята меланхолия. В болка се гърчи и унива, той иска да я забрави и да полети с крилата на безумните си мечти към друга, без да се страхува за младостта си; ала — напразно: Образът ѝ заживява „по ясно в ума“ му и вечно ще смира полета на сърдцето му (П. Ц. В., 33 — 2). — Той знае вече, че тя никога не ще се върне. За младостта му настъпва есен и мъгли се спускат; живота му занича в мъгли и мрак; настъпва нощ за него, черна, безсънна нощ (П. Ц. В., 34 — 3); утрото не го озарява със светъл лъч —

. . . че зима дошла е,

Сърдцето му отдавна знае. (П. Ц. В. — 35 — 4)

Зимните небеса му спомнят за нея; голите дървета за нея му шепнат; изгубил я, в него всеки ден по нещо умира (Ж. М. С., 51 — 2).

Далеч от нея, поета изпада в скръб и отчаяние. За него, тя е мечта, „която таинствено живее в мълчанието на всички мощи“! за сетен път я възжелава и чувствува страх, и не знае края на своята вечна нощ (ж. м. с., 75 — 6). — В тихо примирение той си спомня полета на невинните си мечти; и всеки спомен е само скръб, и всеки блян — лъжа; в болко страдание той пада все по надолу, а няма за него мир, ни радост — за неговата душа в съмнение; и вижда той през сълзи как гаснат за него „на слънцето последните лъчи“ (ж. м. с. — 56). За него тя е блян за щастие незнайно, но той се бои да я възжелай, за да не смути действителността сънжет му за щастие.

Да не разбуди мрака на бедите.
Що бъдещите дни ще донесат,
Да не разкрий лжката на мечтите,
Що кичат световния му път,

Ж. М. С., 57 — 8).

Ала за него щастие и надежда няма; някога е очаквал светъл ден. Но сега и надежда няма — зимата е дълбока, вездесъща. (Ж. М. С., 58 — 9). И душата му замира в скръб и плач — опликва младостта си (Ж. М. С., 51 — 1). —

Затворен в кръга на своите лични преживявания — болки и купнези — в душата на Ракитина израсгват два